

За това тѣ повикахъ. Да ти предложи стаята си.

Андреевъ го гледаше изпитателно не вѣрваше, че следъ минута нѣма да го плѣснатъ. Но постепенно думитѣ на Младенова му вдѣхваха довѣрие. Най-после той се усмихна, огледа захласнато стаята, тѣй както би втренчилъ очи въ най-скжпата си мечта. Отъ устата му се изпусна :

— Наистина ли?

— Наистина, увѣри го Младеновъ.

И той му обясни, защо заминава и защо решилъ да му даде стаята си и книгитѣ и всичко каквото има. Младеновъ билъ много измжченъ отъ това, което ставало въ страната, искалъ да намѣри нѣкжде спокойствие, по-другъ животъ. Нѣмалъ сили да остане. Харесвалъ Андреева, защото той билъ мжченикъ на изкуството си. Не жертвува ли Андреевъ всичко за творчеството си?

Бледия поетъ чувствуваше сълзи на очитѣ си. Колко добре го разбираше тоя човѣкъ. Да, той жертвуваше всичко, и честь и нерви, и всичко понасяше, което хората съ своята жестокость можеха да му дадатъ или помислятъ за него.

Въ стаята се смрачаваше. Той протегна ръка, намѣри дѣсницата на Младенова и прочувствено я стисна.